

HOTĂRÎRE

26 mai 2017

mun.Chișinău

Nr. 173/9

Completul de admisibilitate nr.2 al Colegiului disciplinar de pe lângă Consiliul Superior al Magistraturii în componență:

Președinte - Elena Covalenco

Membrii - Anatolie Galben
Olesea Plotnic

examinînd, în ședință închisă, contestația declarată de către Boțoc Ion în numele lui Levițchi Andrei, împotriva deciziei Inspecției judiciare din 03 aprilie 2017 în privința judecătorului Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana, Bulhac Ion

CONSTATĂ :

La 22 martie 2017, în adresa Consiliului Superior al Magistraturii a parvenit sesizarea declarată de către Boțoc Ion în numele lui Levițchi Andrei, în care se solicită tragerea la răspundere disciplinară a judecătorului Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana, Bulhac Ion, invocînd despre examinarea unei cauze civile și adoptarea hotărîrii din 04 iunie 2014, la care judecătorul a admis un șir de încălcări atît procesuale, cît și materiale, a dat dovadă de părtinire, concluziile din hotărîre fiind expuse evaziv, incert, fără putere de convingere, fiind vădită favorizarea reclamantului.

În opinia autorului sesizării, judecătorul Bulhac Ion, prin acțiunile sale a comis abateri disciplinare, prevăzute de art.4 alin.(1) lit.b), g), i) din Legea cu privire la răspunderea disciplinară a judecătorilor, de aceea urmează a fi sancționat disciplinar.

Cu toate că autorul sesizării face referință la temeiurile de abateri disciplinare prevăzute la art.4 alin.(1) lit.b), g), i) din Legea cu privire la răspunderea disciplinară a judecătorilor, acestea se referă la dezacordul cu examinarea unei cauze civile și la adoptarea hotărîrii din data de 04 iunie 2014.

Prin decizia Inspecției judiciare din 03 aprilie 2017, a fost respinsă, ca vădit neîntemeiată, sesizarea petiționarului, pe motiv că în urma verificărilor efectuate nu au fost stabilite careva temeiuri rezonabile, care ar demonstra comiterea de către judecător a careva abateri disciplinară, iar faptele expuse în sesizare, nu întrunesc condițiile și nu fac parte din lista abaterilor disciplinare, prevăzute de art.4 alin.(1) din Legea cu privire la răspunderea disciplinară a judecătorilor, nefiind constatat faptul că instanța de judecată la examinarea cauzei a aplicat intenționat sau din neglijență gravă legislația contrar practicii judiciare uniforme sau că a încălcat normele imperative ale legislației în procesul de înfăptuire a justiției din motive imputabile judecătorului.

Împotriva deciziei Inspecției judiciare din 03 aprilie 2017, a declarat contestație Boțoc Ion în numele lui Levițchi Andrei, solicitînd admiterea acesteia, casarea deciziei menționate ca fiind neîntemeiată, cu atragerea la răspundere disciplinară a judecătorului vizat în cauză, pe motivele invocate în sesizare.

Analizînd temeiurile invocate în contestație și materialele administrate, precum și decizia Inspecției judiciare, Completul de admisibilitate conchide că contestația declarată de Boțoc Ion în numele lui Levițchi Andrei, urmează a fi respinsă din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art.20 alin.(2) din Legea nr.178 din 25.07.2014 cu privire la raspunderea disciplinară a judecătorilor, se consideră vădit neîntemeiată sesizarea în care sînt invocate fapte care nu fac referință la abaterile prevazute de art.4, căreia i-a expirat termenul de prescripție prevăzut la art.5 sau care este declarată repetat, fără a aduce noi probe.

Potrivit art.22 alin.(2) din Legea sus indicată, în cazul în care din conținutul sesizării se constată circumstanțe prevăzute la art.20 alin.(2), inspectorul-judecător, în termen de 10 zile din data cînd i-a fost repartizată, printr-o decizie motivată, respinge sesizarea ca fiind vădit neîntemeiată.

În art.4 din Legea cu privire la răspunderea disciplinară a judecătorilor, legiuitorul a stabilit expres și în mod exhaustiv faptele și acțiunile/inacțiunile, care constituie abateri disciplinare.

Completul de admisibilitate constată că, potrivit materialelor cauzei, prin Programul Integrat de Gestionare a Dosarelor, la 17 iunie 2013, Catan Evdochia a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Levițchi Andrei cu privire la evacuarea forțată din imobil, fără acordarea altui spațiu locativ și radierea vizei de domiciliu.

În motivarea acțiunii Catan Evdochia a invocate că este proprietara bunului imobil – ap.21 din str.Ginta Latină 13/1, mun.Chișinău, individualizat cu nr.cadastral 0100312104.01.021, care a fost dobândit în baza contractului de vînzare-cumpărare încheiat între ea și Levițchi Serghei, autentificat notarial cu nr.2010 la 19 aprilie 2013. Totodată, în aceeași zi, contractul a fost supus înregistrării cadastrale, adică s-a născut dreptul de proprietate privată al reclamantei asupra bunului imobil procurat, confirmat prin certificatul din 22 aprilie 2013, eliberat de către ÎS „Cadastru”.

Reclamanta a indicat că, în apartamentul sus menționat locuiește pârâtul Levițchi Andrei cu membrii familiei sale, care urma să elibereze imobilul pînă la data de 10 iunie 2013 și să transmită bunul ce-i aparține. Fiind preîntîmpinați prin expedierea cererii prealabile de soluționare a cerințelor pe cale amabilă de a elibera spațiul locativ, ultimii categoric au refuzat, prin ce i se încalcă dreptul de proprietate, solicitînd evacuarea forțată a pârâtului Levițchi Andrei și membrii familiei lui din apartament, fără acordarea altui spațiu locativ și radierea vizei de domiciliu, încasarea din contul pârâților în beneficiul său a tuturor cheltuielilor de judecată, pe care le va suporta în proces.

Prin încheierea Judecătoriei Ciocana, mun.Chișinău din 27 martie 2014, au fost atrași în calitate de copîrîți în procesul dat, Levițchi Olga, Levițchi Cristina, Levițchi Ecaterina și Levițchi Irina, iar prin hotărârea din 04 iunie 2014, a fost admisă acțiunea. S-a recunoscut dreptul de proprietate a lui Catan Evdochia asupra ap.21, str.Ginta Latină 13/1, mun.Chișinău, dispunîndu-se radierea vizei de domiciliu a lui Levițchi Andrei, Levițchi Olga, Levițchi Cristina, Levițchi Ecaterina de pe adresa menționată și evacuarea lor din apartament, fără acordarea altui spațiu locativ.

S-a încasat în mod solidar de la Levițchi Andrei, Levițchi Olga, Levițchi Cristina, Levițchi Ecaterina, Levițchi Irina în beneficiul lui Catan Evdochia venitul ratat în sumă de 33000 lei, serviciile comunale și cheltuielile de judecată în sumă totală de 47936,80 lei.

La 05 septembrie 2014, Levițchi Andrei a depus apel împotriva hotărârii primei instanțe, solicitînd scutirea parțială de la plata taxei de stat, totodată, solicitînd repunerea în termenul de declarare a apelului, motivînd prin faptul că nu a cunoscut despre procesul dat și nici nu a recepționat nici-o citație și nici-un act de procedură.

La 10 octombrie 2014, Levițchi Olga, Levițchi Irina, Levițchi Ecaterina și Plăcintă Cristina au depus cerere, prin care s-au alăturat la apelul declarat de către Levițchi Andrei, iar la 28 octombrie 2014, au depus cerere de apel motivată solicitând scutirea parțială de la plata taxei de stat în legătură cu starea materială dificilă, dat fiind faptul că pe cardurile bancare salariale este aplicat sechestrul prin încheierea executorului judecătoresc din 25 iulie 2014.

Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 18 februarie 2015, a fost admisă cererea apelantului Levițchi Andrei privind repunerea în termenul de procedură, acesta fiind repus în termenul de declarare a apelului.

Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 02 septembrie 2015, nu s-a dat curs cererii de apel depuse de către Levițchi Andrei, Levițchi Olga, Levițchi Irina, Levițchi Ecaterina, fiindu-le acordat termen pentru depunerea apelului motivat, până la 19 noiembrie 2015, care au depus supliment la apelul declarat la 04 aprilie 2016.

Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 08 iunie 2016, a fost respinsă cererea apelanților privind scutirea de la plata taxei de stat, fiindu-le acordat termen pentru achitarea taxei de stat în sumă de 879 lei, până la 13 iulie 2016, ora 14:00, care a fost atacată de către aceștia la 22 iunie 2016 cu recurs, solicitând casarea acesteia cu emiterea unei noi decizii, prin care să fie scutiți de la plata taxei de stat.

Conform deciziei Curții Supreme de Justiție din 27 iulie 2016, recursul a fost respins, cu menținerea încheierii atacate din 08 iunie 2016.

Apelul declarat de către Levițchi Andrei și cererea de alăturare la apel depusă de Levițchi Olga, Levițchi Ecaterina și Plăcintă Cristina, prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 26 octombrie 2016, a fost restituit, în temeiul art.369 alin.(1) lit.a) Cod de procedură civilă.

La 23 noiembrie 2016, Levițchi Andrei a declarat recurs împotriva încheierii sus menționate, solicitând casarea acesteia, cu restituirea pricinii spre rejudecare în instanța de apel.

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 11 ianuarie 2017, recursul dat a fost respins, cu menținerea încheierii instanței de apel din 26 octombrie 2016.

Astfel, ca rezultat, cerințele autorului sesizării, integral, se reduc la dezacordul cu examinarea cauzei în ordine de apel, invocându-se în acest sens, sub diferite aspecte de temeuri de abateri disciplinare ajustate, examinarea de către judecătorul Bulhac Ion a cererii de chemare în judecată în lipsa pîrîților.

De fapt, potrivit hotărîrii motivate a primei instanțe, pîrîții au fost înștiințați în modul stabilit de lege cu privire la examinarea cauzei, chestiune care ține de aprecierea instanțelor ierarhic superioare în ordinea respectivă de atac.

Prin ulterioarele acțiuni de a nu se conforma cerințelor instanței de apel la depunerea apelului, pîrîții și-au asumat propria responsabilitate la consecințele parvenite, or, în acest sens, cerințele au fost legale și întemeiate, iar justetea lor a fost confirmată prin decizia instanței de recurs, prin care a fost respins recursul declarat de Levițchi Andrei.

În această ordine de idei, invocarea de încălcări disciplinare a examinării cauzei în lipsa unei părți, legal citate, de către judecătorul Bulhac Ion, în situația ratării căii de atac – apelul, din vina a însuși pîrîților, nu este altceva decît o abordare inconsecventă și lipsită de temeuri.

Reieșind din conținutul sesizării, petiționarul face referință la abaterile disciplinare prevăzute la art.4 alin.(1) lit.b), g), i) din Legea cu privire la răspunderea disciplinară a judecătorilor, însă, susținând ilegalitatea acțiunilor judecătorului Bulhac Ion, de fapt, își exprimă dezacordul cu hotărîrea adoptată de către acesta la examinarea cauzei civile la care

Levițchi Andrei este parte.

La acest capitol Completul de admisibilitate notează că, conform art.15 alin.(1) din Legea nr.514 din 06 iulie 1995 privind organizarea judecătorească, justiția se desfășoară prin intermediul instanțelor judecătorești: Curtea Supremă de Justiție, Curțile de Apel și judecătorii.

Conform art.1 alin.(4) din Legea cu privire la statutul judecătorului, judecătorii iau decizii în mod independent și imparțial și acționează fără nici un fel de restricții, influențe, presiuni, amenințări sau intervenții, directe sau indirecte, din partea oricărei autorități, inclusiv judiciare.

Potrivit art.114 din Constituția R.Moldova, justiția se desfășoară în numele legii numai de instanțele judecătorești, iar Consiliul Superior al Magistraturii, conform art.4 din Legea cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii, nu este instanță de judecată și verificarea legalității hotărârilor judecătorești aflate în curs de examinare nu ține de competența acestuia.

Potrivit Hotărârii Curții Constituționale nr.28 din 14 decembrie 2010 pentru controlul constituționalității prevederilor art.22 alin.(1) lit.b) din Legea nr.544 din 20 iulie 1995 „Cu privire la statutul judecătorului” în redacția Legii nr.247 din 21 iulie 2006 „Pentru modificarea și completarea unor acte legislative”, controlul legalității și temeiniciei actului judecătoresc poate fi exercitat numai de către instanțele de apel și recurs, în conformitate cu procedurile jurisdicționale. Nimeni, în afara instanțelor judecătorești, în ordinea și procedura stabilită de atac, nu este în drept să se implice în examinarea cauzelor la instanțele judecătorești competente sau să se expună asupra legalității și temeiniciei hotărârilor emise.

La acest capitol, se reține și pct.31 din Hotărârea Curții Constituționale nr.9 din 28 iunie 2012, unde Curtea a notat, făcând referire și la alte hotărâri ale sale anterioare, că independența judecătorului este o premisă a statului de drept și o garanție fundamentală a unei judecăți corecte.

Independența autorității judecătorești, presupune interdicția imixtiunii în desfășurarea justiției, ceea ce presupune că nimeni nu poate interveni în deciziile și modul de gândire al unui judecător decât prin procedurile judiciare stabilite. O garanție suplimentară în acest sens se conține și în art.19 alin.(3) din Legea cu privire la statutul judecătorului, potrivit căruia „Judecătorul nu poate fi tras la răspundere pentru opinia sa exprimată în desfășurarea justiției și pentru hotărârea pronunțată dacă nu va fi stabilită, prin sentință definitivă, vinovăția lui de abuz criminal”.

Cele menționate se regăsesc și în Recomandarea CM/Rec (2010)12 a Comitetului Miniștrilor către statele membre cu privire la judecători: independența, eficiența și responsabilități, în temeiul art.15 b) din Statutul Consiliului European, nu poate fi antrenată răspunderea civilă sau disciplinară a judecătorului pentru modul de interpretare a legii, apreciere a faptelor sau evaluare a probelor, cu excepția cazurilor de rea-credință și gravă neglijență (pct.66).

Conform pct.25 a recomandărilor de la Kiev privind independența judiciară în Europa de Est, Caucazul de Sud și Asia Centrală (Kiev, 23-25.06.2010), procedurile disciplinare împotriva judecătorilor trebuie să implice cazurile de presupuse abateri profesionale care sînt grave și de neiertat și care discreditează sistemul judiciar. Răspunderea disciplinară a judecătorilor nu se extinde la conținutul hotărârilor sau verdictelor lor, inclusiv diferențele de interpretare juridică între instanțe; sau la exemple erori judiciare; sau la critica instanțelor.

În același context, în temeiul Avizului nr.3 al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni (CCJE) și altor acte normative, Curtea conchide că doar instanța de judecată poate aprecia dacă judecătorul a aplicat neuniform legislația în mod intenționat sau din neglijență gravă și că pentru a aprecia acțiunile judecătorului privind interpretarea sau aplicarea neuniformă a legislației, trebuie să se țină cont și de raportul rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul urmărit și că doar în cazul anulării hotărârii judecătorești defectuoase și constatării faptului că la examinarea cauzei judecătorul, intenționat sau din neglijență gravă, a interpretat sau a aplicat neuniform legislația, sancțiunea disciplinară va fi aplicată judecătorului.

Astfel, reieșind din cele expuse *supra*, legalitatea actelor judecătorești poate fi verificată numai de către instanța ierarhic superioară.

Totodată, Completul de admisibilitate notează că, Consiliul Superior al Magistraturii este organ de autoadministrare judecătorească, nu are competențe jurisdicționale și nu este în drept să intervină în procesul de examinare a cauzelor judecate de instanțele competente, să dea careva indicații judecătorului respectiv, să se expună și/sau să aprecieze legalitatea și temeinicia hotărârilor judecătorești și să aprecieze rezonabilitatea termenului de judecare a cauzelor.

Prin prisma celor expuse, argumentele invocate în sesizare și contestație de către petiționar referitor la dezacordul cu hotărârea emisă de către judecătorul Bulhac Ion, nu sînt bazate pe o hotărâre definitivă a instanței de judecată ierarhic superioară, prin care ar fi fost constatat faptul că judecătorul vizat, la emiterea acestora, a aplicat neuniform, ori intenționat sau din neglijență (culpă) gravă legislația procesual penală și că hotărârea pronunțată în cauză este vădit ilegală.

Reieșind din dispozițiile normelor legale sus menționate, faptele invocate de autorul sesizării nu pot fi încadrate pe temeiul art.4 alin.(1) lit.b) - *aplicarea în mod intenționat, cu rea-voință sau aplicarea repetată din neglijență gravă a legislației contrar practicii judiciare uniforme* din Legea cu privire la răspunderea disciplinară a judecătorilor.

Sub aspectul laturii subiective urmează a se reține că pentru a se constata existența abaterii disciplinare, prevăzută de art.4 alin.(1) lit.b) din Legea dată, este necesar a se avea în vedere definirea noțiunii de neglijență gravă. Textul acestei norme definește abaterea disciplinară prin acțiunile de „rea-voință” și „neglijență gravă” de o gravitate deosebită, ca o latură care presupune afectarea actului de justiție.

Astfel, pot intra în sfera răspunderii disciplinare numai acele încălcări ale normelor de drept material și procedural care pun în discuții valabilitatea actelor întocmite de judecător, pentru care un observator rezonabil (persoană informată și de bună credință) nu poate găsi o justificare.

Prin urmare, pot atrage răspunderea disciplinară numai acele greșeli care au un caracter evident, neîndoielnic și cărora le lipsește orice justificare, fiind în vădită contradicție cu dispozițiile legale.

Ca urmare, pentru a putea reține „grava neglijență” este necesar ca judecătorul să manifeste o conduită de încălcare flagrantă a unei îndatoriri elementare profesionale cu consecințe grave asupra îndeplinirii actului de justiție, așa încât nerespectarea normelor de procedură și/sau materiale să poată fi caracterizată ca fiind o greșeală evidentă, fără justificare și cu consecințe deosebit de grave.

Din această perspectivă, în raport cu materialul probator se reține că modul în care judecătorul a procedat, este expresia gravei neglijențe în exercitarea funcției prin nesocotirea cu normele procedurale și/sau materiale ce reglementează raportul juridic examinat.

Faptele au avut consecințe grave prin încălcarea drepturilor părților, actul de justiție fiind afectat, prin ce s-a adus atingere valorilor sociale, referitoare la realizarea activității de justiție, valori care sunt transpuse în planul responsabilităților profesionale ale judecătorului, în obligații și îndatoriri profesionale, stabilite prin lege și regulamente, a căror respectare nu poate fi considerată ca având caracter facultativ pentru un judecător.

Prin urmare, faptele invocate în sesizare pot fi apreciate ca aplicarea în mod intenționat, cu rea-voință sau aplicarea repetată din neglijență gravă a legislației contrar practicii judiciare uniforme, doar de către instanța de judecată ierarhic superioară și, în speță, nu pot face referință la abaterile prevăzute de art.4 din Legea cu privire la răspunderea disciplinară a judecătorilor.

Cu referire la norma prevăzută de art.4 alin.(1) lit.i) din aceeași Lege, ca *încălcarea a normelor imperative ale legislației în procesul de desfășurare a justiției*, se subînțeleg acele norme imperative, care impun o anumită conduită, de la care ele nu pot deroga, adică nu pot fi stabilite alte reguli pentru raportul lor juridic decât cele impuse. Prin normele imperative se poate cere săvârșirea unei acțiuni sau abținerea de la săvârșirea unei acțiuni, prin obligarea la un comportament de la care subiecții de drept nu se pot abate.

Astfel, normele de drept imperative sînt acelea care impun subiecților de drept o acțiune sau le obligă la o abstențiune, care stabilesc o conduită univocă și strict determinată la care subiectul de drept este obligat sau care îi este interzisă subiectului de drept și care, sub sancțiune, nu permit să se deroge de la ele sau să nu se aplice.

Sub aspectul laturii subiective, pentru a se reține existența abaterii disciplinare prevăzute de art.4 alin.(1) lit.i) din Legea sus menționată, este necesar ca judecătorul cu intenție să urmărească scopul încălcării normelor imperative ale legii, condiție ce nu este întrunită în speța dată.

De asemenea, în contextul expus, nu pot fi încadrate acțiunile judecătorului nici pe temeiul prevăzut de art.4 alin.(1) lit.g) din Legea cu privire la răspunderea disciplinară a judecătorilor, ca *încălcarea, din motive imputabile judecătorului, a termenelor de îndeplinire a acțiunilor de procedură, inclusiv a termenelor de redactare a hotărîrilor judecătorești și de transmitere a copiilor acestora participanților la proces*, deoarece sub incidența normei date cad încălcările termenelor de efectuare a diferitor acțiuni procedurale, strict prevăzute de lege.

Însă, în procesul verificării sesizării, nu s-au constatat asemenea încălcări, iar temeiurile invocate au un caracter arbitrar fără argumentare probatorie.

Mai mult, potrivit art.20 alin.(2) din Legea menționată, se consideră vădit neîntemeiată și sesizarea căreia i-a expirat termenul de prescripție prevăzut la art.5 alin.(1), potrivit căruia judecătorul poate fi tras la răspundere disciplinară în termen de 2 ani de la data comiterii abaterii disciplinare.

Autorul sesizării își exprimă dezacordul cu hotărîrea din 04 iunie 2014, de la adoptarea căreia au trecut mai mult de 2 ani.

Astfel, alin.(2) din articolul sus menționat, nu este aplicabil, deoarece hotărîrea din 04 iunie 2014 a devenit irevocabilă, prin procedurile descrise, este executorie și are puterea lucrului judecat.

Reținând circumstanțele expuse, Completul de admisibilitate constată că, în acțiunile judecătorului Bulhac Ion, nu au fost stabilite careva temeuri rezonabile, care ar demonstra faptul comiterii de către acesta a unor abateri disciplinare, pasibile de angajare a răspunderii conform Legii cu privire la răspunderea disciplinară a judecătorilor. Or, potrivit legii, judecătorul poate fi tras la răspundere doar în cazurile stabilite exhaustiv în art.4 din Legea menționată, fără a fi admisă o interpretare generală a temeiurilor de atragere la răspundere disciplinară a judecătorului.

În acest context, Completul de admisibilitate remarcă că, pentru a reține în sarcina judecătorului săvârșirea unei abateri disciplinare, urmează a se stabili dacă abaterea disciplinară este prevăzută de lege, dacă sînt întrunite elementele constitutive ale acesteia, respectiv, latura obiectivă și subiectivă. În lipsa unuia dintre aceste elemente abaterea disciplinară nu subzistă și, deci, nu poate fi angajată răspunderea disciplinară a judecătorului.

Astfel, reieșind din circumstanțele stabilite, Completul de admisibilitate nu constată careva temeuri de a considera admisibilă contestația declarată de Boțoc Ion în numele lui Levițchi Andrei, împotriva deciziei Inspecției judiciare 03 aprilie 2017.

Prin urmare, reținînd cele menționate și avînd în vedere faptul că, la examinarea sesizării petiționarului, Inspecția judiciară a dat o apreciere justă circumstanțelor cauzei, iar faptele invocate nu pot constitui teme pentru răspunderea disciplinară a judecătorului Bulhac Ion, Completul de admisibilitate conchide de a respinge contestația depusă de Boțoc Ion în numele lui Levițchi Andrei, împotriva deciziei Inspecției judiciare din 03 aprilie 2017 referitor la acțiunile judecătorului vizat.

Reieșind din cele expuse și conform art.18, 27-28 din Legea nr.178 din 25.07.2014 cu privire la răspunderea disciplinară a judecătorilor, Completul de admisibilitate al Colegiului disciplinar

H O T Ă R Ă Ș T E :

Se respinge contestația declarată de către Boțoc Ion în numele lui Levițchi Andrei, împotriva deciziei Inspecției judiciare din 03 aprilie 2017 de respingere a sesizării acestuia, privind atragerea la răspundere disciplinară a judecătorului Judecătoriei Chișinău (sediul central), Bulhac Ion.

Hotărîrea este irevocabilă și nu se supune nici unei căi de atac.

Hotărîrea se expediază părților și se publică pe pagina web a Consiliului Superior al Magistraturii.

Președinte

Elena Covalenco

Membrii

Anatolie Galben

Olesea Plotnic